

Simona Martínková Racková

PAPÍROVÁ KOČKA

MŮŽE SMÍŘIT TŘÍDNÍ RIVALKY?

bambook

bamb**oo**k

Ráda bych poděkovala několika lidem a taky třem zvířatům, bez kterých by tato knížka nevznikla.

Svým dětem, dvojčatům Silvince a Ondrovi, děkuju za prvotní inspiraci i za to, že ohlíдалy, aby všechny děti v knize mluvily jazykem jejich kmene.

Petře Schwarzové Žallmannové alias Opičí matce děkuju za průběžné konzultace, neutuchající podporu a cenné poznámky k rukopisu. Stejně tak děkuju i své dlouholeté kamarádce Michaele Klevisové, která byla druhou první čtenářkou této knihy, a Jitce N. Srbové za zasvěcení do prostředí výstav a chovu „papírových“ koček. Speciální poděkování patří i Barboře Vájsejtlové.

A také děkuju kočce Maggii, která se pro svou neodolatelnou krásu stala předobrazem Meggie, jakož i její chovatelce Renátě Bílkové – a samozřejmě naší kočce Kafíčku a kocourku Piškotovi!

Simona Martínková Racková

PAPÍROVÁ KOČKA

MŮŽE SMÍŘIT TŘÍDNÍ RIVALKY?

Ty oči jí pořád nešly. Tlapičky, čumáček, mourování na hřbetě, to všechno bylo lehké, ale oči pořád neměly výraz, jaký si Majda představovala. Její kočka se měla tvářit trochu tajemně, ale zároveň jako by se i maličko usmívala, kočky to tak někdy mají. Ale tahle? *Čumí jako puk* – takhle to jednou řekla babička a Majdě se to moc líbilo. I když nejvíc se jí na tom možná líbilo, při jaké příležitosti to babička řekla: když Majda přinesla vysvědčení a tam nebyla trojka z angličtiny, ačkoli ji všichni čekali a byli s ní i celkem smíření. Majda doma schválně neřekla, že si na poslední chvíli dodala odvahy, zaklepala na dveře kabinetu a poprosila angličtinářku o opravný

test, i když při tom koukala na zem. Ale dala to... dala to! Jooo! Takže brácha se sice může vytahovat, že má zase samý, ale už se nemůže posmívat, že je ségra trojkařka. Všichni si myslí, že mít bráchu ve stejný třídě je super výhoda, ale většinou je to spíš pěkná otrava, a hlavně je to jedno, protože stejně se každý z nich baví s někým jiným. Teda brácha se baví s každým, klidně i s holkama, na rozdíl od... Majda si hluboce vzdychla. No jo, na rozdíl ode mě. Taky bych chtěla být taková *easy*, jako je brácha anebo i ta Gábina. „Gábina – blbina,“ řekla Majda nahlas a tak rázně, že ji to samotnou překvapilo, a vzhlédla od výkresu. Na nebi se honily mraky a na to, že bylo třetího září, už bylo divně podzimně. Aspoň že pondělí je tentokrát až třetího, o dva dny školy méně, taky dobrý.

Ze školy šla sama, neměla chuť vybavovat se s holkama, stejně si fakt rozuměla jenom s Míšou, a ta tam dneska nebyla, vrátí se z Itálie až v neděli. Majda jí drží místo v lavici, v druhé řadě u okna jako vždycky. Holt ten týden bude muset nějak přetrpět. Dneska to bylo ještě celkem snesitelný, jenom jedna hodina a šlo se. Brácha se samozřejmě hned vypravil

s klukama do KFC, zas budou probírat ty jejich hry, jsou všichni stejný. Stejně nudný. A navíc mrňavý, v deseti vypadají tak na osm, no dobře, někdo možná na osm a půl. Majda se pobaveně ušklíbla a konečně jí bylo trochu líp. Vrátila se ke kresbě, ty oči budou fakt chtít předělat. Opatrně se pustila do gumování, naštěstí se už naučila začít nejdřív tužkou, a až když je s výsledkem spokojená, obtáhne to pastelkou nebo fixou. Tužka je pod obrysem stejně trochu vidět, ale lepší než to mít rovnou zkažený.

Zrovna znovu kreslila druhé oko, to první se už celkem povedlo, když dole práskly dveře. „Ahoj Leničko – Majdaleničko,“ ozvala se máma, ale Majda by poznala, že je to ona, i kdyby nic neřekla. Táta zavíral i otevíral dveře jakoby s rozmyslem, nejdřív trochu vrzly a pak teprve bouchly, ale ne přehnaně. No a bráchu může rovnou vynechat, ten totiž skoro nikdy nemá klíče, takže zvoní a někdo mu musí jít otevřít. Prej premiant třídy, ale ani na blbý klíče si nemyslí, a to naši nevědí, že loni snad třikrát ztratil klíček od skříňky v šatně a pak ho vždycky musel nechat přidělat. Jasně že tajně, z kapesnýho, a Majda má podezření, že kvůli tomu

i vzal prachy z kasičky. Z jejich společný kasičky! Vlastně je ukradl. Premiant!

„Tak jak to první den šlo, Leníku? To bylo rychlý, když už jsi doma,“ ozvala se máma z chodby.

Majda by potřebovala dodělat to druhé oko, jak se lekla těch dveří, tak stejně čárla trochu vedle. Ale vstala, seběhla ze schodů a z toho posledního skočila mámě do náruče. Pořád se k ní ráda tulila, i když už byly skoro stejně velké, teda na výšku. Jinak byla máma krásně měkoučká na rozdíl od hubené a vytáhlé Majdy, a právě proto bylo její objetí to nejhebcí.

„Ahoj mamásku,“ řekla Majda a daly si pusy.

„Ty moje páťačko,“ řekla maminka a zase měla ten dojatý výraz jako v posledních dnech pořád, to ten konec prázdnin.

Majda přes léto hrozně vyrostla, měla o dobrých deset centimetrů víc než Tom, takže na dvojčata je nikdo netipoval. A nešlo jenom o výšku. S Majdou už začínaly cloumat pubertální nálady, čím dál víc se uzavírala do sebe a svého světa, zatímco Tom byl pořád ten pohodový, věčně rozesmátý kluk, měl hromadu kamarádů a ve škole super známky, přestože se ani o jedno nesnažil. Prostě to šlo samo.

„Co holky, v pohodě?“ nadhodila máma jen tak zlehka.

„Ale jo, až na jednu,“ řekla Majda významně, nemohla si to odpustit, i když se o Gábině vlastně ani nechtěla bavit. Potřebovala hlavně dokončit ten obrázek, než přijde brácha. „Já si tam něco kreslím, můžu si to jít dodělat?“ kývla směrem k pokojíčku.

„Jasně, a ukážeš mi to, až to bude hotový?“ usmála se máma.

„No... jestli se mi to povede, tak možná,“ řekla Majda schválně důležitě a už běžela nahoru.

Nakonec se to povedlo. Krásná trojbarevná kočka, velká jako ve skutečnosti, teda skoro. Oči jí Majda udělala žlutozelené a nad jedním byl zrzavý flíček. Kočka ležela, jako by se právě uvelebila ke spaní, to měla Majda promyšlené, aby se jí pak líp vystříhovala. Z tvrdého papíru, co se jen tak nepomačká. Večer si ji Majda v posteli opřela o svůj nejmilejší polštářek, takže ji měla hned u hlavy. Svou vysněnou kočku.

Ne že by máma s tátou kočku nechtěli, spíš jim připadalo, že to prostě nejde. Sice měli domek se zahradou, jenže ve městě, jak říkala máma, „to by bylo o strach, že nám ji přejede auto – a zavírat ji doma, to bychom ji akorát trápili, vždyť kočka je lovec a nejšťastnější je, když může lítat venku, číhat si na myšky a ptáčky“. Těch bylo Majdě líto, ale už pochopila, že kočky zkrátka nejsou vegetariánky, to se nedá nic dělat. „Já bych si ji vychovala tak, že by žádným zvířátkům neubližovala,“ slibovala Majda, „a hlavně bych jí dávala samý dobrůtky, takže by na nějakou myš ani neměla chuť!“ Jenže máma vždycky řekla něco jako „jo, to je holt příroda“ a tím debaty hasly. Teda obvykle.

Někdy, když byli kluci pryč, se máma začala Majdy vyptávat, jakou kočku by chtěla nejradši, jestli mourovatou, trojbarevnou, anebo zrzavou, i když zrzaví jsou hlavně kocouři, mají to v genech. Majda se vždycky rozzářila a hned začala nahlas snít: že nejlepší by byla bílá a říkala by jí Lili nebo Šlehačka, ale asi spíš Lili, protože kdyby ji volala večer domů a vykřikovala by na celou ulici „Šlehačko, Šlehačko!“, sousedi by si z ní tak akorát dělali srandu. Toho se máma vždycky chytla a pak se předháněly, která

z nich vymyslí srandovnější jméno podle barvy srsti. Máma navrhovala Smetánku a schválně protahovala to „á“ a volala „Smetáááanko!“ a pak podotkla, že kocour by v tom případě mohl být Smeták, zvlášť kdyby byl angorský a měl ocas jako smetáček, a Majda zase říkala, že pro zrzavého kocoura, když jsou to teda většinou kluci, by bylo hezké jméno Piškot, a máma souhlasila a ještě říkala, že kdyby byl malinký, tak by to bylo nejdřív *Piškotě* a pak by z něj teprve vyrostl pořádný *Piškot*.

Takhle to spolu vymýšlely a smály se a bylo to super, jenže nakonec máma stejně řekla „no jo, jenže to zkrátka nejde, dyť víš“. A Majda sice věděla, ale pořád si myslela, že by to přece jenom šlo, kdyby... „A navíc je táta alergik a vy s bráchou taky,“ dodala ještě máma, ale Majda věděla, že jsou to výmluvy, protože když jim ty alergený doktorka loni píchala do předloktí, tak z toho vylezly akorát nějaké trávy a stromy, ale pes ani kočka vůbec. Kůže na těch místech zůstala úplně hladká, žádné bouličky. „Jenže to se může projevit kdykoli, a hlavně teď, jak půjdete do puberty, se to může celý změnit,“ uzavřela to máma pokaždé. Majda to už slyšela snad desetkrát

a z toho máma asi tak sedmkrát dodala, že zná paní, co dostala alergii až v padesáti, což je důkaz.

Máma vůbec znala spoustu různých lidí. Třeba když nastoupili do vlaku, na další zastávce přistoupil pán a hned na mámu: „Jé, ahoj Lindo, to je náhoda!“ a máma se celá rozzářila a prý: „Jé, čau Petře, jak to jde?“ I když Majda teda netušila, co by jako mělo jít, a pak si v jídeláku objednali kafe s mlékem, Majdě kolu s brčkem a kecali, dokud ten pán zase nevystoupil. Majda by se vůbec nedivila, kdyby na další zastávce přistoupila pro změnu nějaká ženská a hned by se hrnula k mámě. „Ahoj Lindo, to je ale náhoda!“ U mámy by to ale vůbec žádná náhoda nebyla, u té by spíš byla náhoda, kdyby za celou dobu nepřistoupil nikdo, s kým je děsná kámoška.

Majda měla z jejích kamarádek nejradši tetu Páju, protože... no, protože měla kočku. Mourovatou, z ulice, prý ji našla u nich před vchodem jako malé kotě, které mňoukalo, smrdělo, a tetě Páje ho bylo líto, a tak si ho vzala domů. To ještě ani nevěděla, jestli je to kluk, nebo holka. Veterinář pak řekl, že je to kočička, jsou jí teprve tři měsíce a má svrab, a teta Pája ji vyléčila tamponky s olejíčkem, kterými